

I. évfolyam, 7. szám.

Megjelenik havonta egyszer.

Budapest, 1910. július.

Kiadóhivatal: VII. ker., Erzsébet-körút 48. sz. I. em. — Előfizetési díj egész évre: csak 50 fillér.

Testvériség.

„Egy a ti Mesteretek, a Krisztus; ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.“ Máté ev. 23. rész. 8.

Ez az egy krisztusi gondolat Jézus követőjévé változtatta már némely ellenségét. Az emberek milliói sínylődnek e világban és nem győzik a sok „urat“ és „feljebbvalót“ szolgálni.

A világ nem lehet meg felsőség nélkül, de aki szolgál, az szerető, érző mestert kíván. E világban, a köznapi életben nem találjuk meg azt az urat, aki után szívünk vágyódik. Csupa rideg, parancsoló, követelő ember hódította meg a világot és tett ezáltal milliókat rabszolgáivá. Jézus azonban nem hagyta ezt a pontot sem érintetlenül. Ő megmondja a sok „feljebbvalónak“ is, hogy ők nem „mesterek“, de megmondja a szenvedőnek is, hogy van egy *igazi* Mestere! Ez a Mester szeret és érez. Ő ad erőt és türelmet. Ő megvigasztal és felüdít. Ő nem ad parancsot, hogy minket lenyügözzön, hanem, hogy megóvjon a bajtól. Ő nem ad munkát anélkül, hogy ne is adná meg az erőt és kedvet annak elvégzésére. Ő nem küld útra anélkül, hogy az ösvényeket előre járhatókká nem tette volna. Ő ad kitartást várni arra, amíg mi egészen, e világ befolyásától és uraskodásától felmentve, az ő egyedüli vezérlete alatt leszünk. Minő példa Ő a feljebbvalóknak!

De a másik gondolata is! Minő bátorítás, buzdítás ez, az Ő tanítványává lenni. Mennyire vonz ez minket azok társaságához csatlakozni, akik *igazán* elismerik Mesterükül

Krisztust! De minő intelem is ez egyuttal az ő követőinek, hogy meg ne feledkezzenek arról, hogy ők *mindnyájan* testvérek. Bennünk megvan a hajlam, hogy valamely kiváló szerepet játszszunk és könnyen megfedkezhetünk róla, hogy *egy* a mi Mesterünk: Krisztus. Azonban könnyen belátjuk, hogy minő benyomást fog tenni arra, aki a zaklató világot meguntván, nyugalom és béke után epedve, a keresztyén közösséget keresi fel és csakhamar itt is talál „uraskodó“, szerepet játszani kívánó „testvéreket.“ Nem, az ki van zárva, hogy valaki *igazán* elismerje Krisztust Mesteréül és ugyanakkor ő is „mester“ kívánjon lenni a testvérek között!

Amennyire a testvériség vonzza a szenvedő emberiséget az igaz keresztyének közösségébe, annyira taszítja is el ugyanazt a testvérietlen uraskodás.

Óvakodjunk mi, akik Krisztust valljuk Mesterünknek, e rangot bitorolni és törekedjünk őszinte és igaz testvériséggel a közösségünket minél kívánatosabbá tenni minden embereknek!

Makáriusz apát szőlőfürtje.

Az apennini hegység (Olaszország) egy napos lejtőjén feküdt évszázadokkal ezelőtt San-Pelerina benedekrendű apátság. Hozzá tartozott a messze kiterjedő termékeny föld. Több falu és néhány birtokos adókötelesek voltak és így nem hiányzott a szerzeteseknek semmi, amire szükségük volt testük fenntartására, de elegendő is volt nekik, hogy a vándoroknak, betegeknek és öregeknek adományokat juttathassanak. A kolostor, melyben

szigorú fegyelem és rend uralkodott, fénypontja volt az országnak és az elnyomottak és megszorultak menhelye. Mindezek legfőbb jóltevője az apát volt, aki már évtizedek óta kormányozta, szelidséggel, bölcseséggel a kolostort és kinek neve Makáriusz volt. Habár kora már igen magas volt és haja a búbján megnyirt fej körül mint egy ezüst koszorú díszlett, teste még nem volt megtörve, sem szemei el nem sötétültek, és biztos, erős kézzel irányította a 90 éves korában a kolostor életét és szokásait.

Ennek ajtója előtt kopogtatott egy napon egy szegény földmives és egy botra kötve csodaszép kékesfekete szőlőfürtöt hozott. „Ez a földem legszebb gyümölcse” mondá ő „és nem tudnám jobban elhasználni, mint hogy Önnek, apát uram, hozom ajándékba. Mert ön a legjamborabb és legtiszteletreméltóbb ember az egész országban és az ön napi imádságai a legjobb áldás reánk szegény emberekre nézve”. „Hagyjon fel e magasztaló beszéddel”, viszonzá az apát, mert olyan mint a füst a szememben és lelkemre nézve oly veszedelmessé válhatna, mint a mérgezés az édes borban. De e szép ajándékért önnel köszönetet mondok, mert semmi sem izlik nekem oly jól, mint e nagyszerű gyümölcs. Igen: Érezték az lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki ő benne bizik. Miután még karjait áldólag terjesztette ki a földmivesre, elbocsátá őt és leült, hogy a nemes gyümölcsöt elfogyaszsa.

De amint hozzányúl, eszébe jut, hogy a klastrom egyik cellájában van egy beteg szerzetes, akit erős láz gyötört és még most is nagyon gyenge. „Mily jót tenne frater Martinónak ez az édes, friss gyümölcs!” mondá magában, „mily kellemesen tudná ezzel kínzó szomját oltani, melyre oly sok panasa van.” Így kezébe véve a szőlőfürtöt, átvitte a gyógyulóhoz. „Oh, jó napot frater Martino,” üdvözlé őt jókedvűen, „itt hozok valamit, ami neked bizonyára jót fog tenni! Új vért hoz ez ereidbe, éberré teszi szemed, akár csak Jonatánét, amikor ő botja hegyét a mézbe mártá és belőle evett”. Ezzel a nagy szép fekete szőlőfürtöt letette a kis asztalra, amelynél az épen zsolomázott. A szerzetes megcsókolta az apát ruhája szegélyét és hálakönnyei toluultak szemébe. „Oh mily jó is ön, kedves Atya!” viszonzá neki. „Az Úr, aki az utolsó ítéletkor az övéinek minden pohár hideg vizet megjutalmazandja, adjon meg Önnek mindent az ő kegyelmessége szerint!” „Jó van már,” mondá erre Makáriusz, „legyen csak gondod reá, hogy minél előbb teltebb arcod legyen, ez már elég jutalom lesz számomra”, ezzel ismét távozott.

Ámuló csodálkozással szemlélé Martinusz a gyönyörű szőlőt; mert a szőlő ily tökéletes

gyümölcsét még sohasem látta. Egyik szem úgy szorult a másikhoz, hogy semmi hézag sem volt közöttük. Emelett mindegyik akkora volt, mint egy kis szilva és az egész gyengén hamvas volt, mint ha reálehettek volna; olyan volt ez rajta, mint a friss gyöngy harmat. Kinek nem lett volna erre étvágya? Épen arról gondolkodott, hol kezdje meg e remek gyümölcsöt, amikor előbb még egyszer kinézett az ablakon és tekintete a legközelebbi falu kis házaira irányult, amelyek mintegy 10 percnyire voltak a kolostortól. Ezek egyik legnyomorúságosabbjában, mint előtte ismeretes volt, lakott egy szegény szövőmester, aki tüdőbeteg volt és már évek óta szenvedve, köhögve keresi meg napi kenyerét, ha nem kell éppen egy fa árnyékában lepihennie. „Ennek sokkal inkább van szüksége a felüdítésre, mint nekem,” gondola magában, „annál is inkább, mert én naponta kapok egy darabka húst és egy korsócska bort, és gyengeségemben is a legjobb ápolásban részesülök”. Így kezébe vevé a szőlőfürtöt, elrejté a bő szerzetesi csuhája alatt, elővette a botját és elindult lefelé a falucskába, Kriszpinusz takácshoz. Csakugyan ott is ült a ház előtt a padon és köhicsélt, igen szomorúan tekintve maga elé. „Jó estét, Kriszpinusz mester!” üdvözlé őt Martinusz szerzetes, „hogy érzi magát?” „Oh igen rosszul, szent férfium viszonzá fájdalmasan a beteg, „nem igen tudok már valami jót enni, valami jó inni valóm meg nincsen”. „De ezt még csak el tudja fogyasztani!” mondá most a szerzetes, és diadalmas mosolylyal tartá a hatalmas csillogó szőlőt az arcza elé. „Fogyasztza el egészséggel” tevé még hozzá, letéve azután az ölébe, és be sem várva a hálálkodást, továsietett.

A szegény takács mélyen meg volt indulva a drága ajándéktól, melyet kezében tartott és régóta most először fénylettek boldogságtól szemei. „Ezt azonban gyermekeimnek is meg kell látniok, ha estére a munkából hazajönnek”, mondá ő, és így mindjárt fel is akasztotta a ház előtt álló citromfa egyik ágára. Mindenki örült a nagyszerű gyümölcsnek és az élvezetnek, melyet az elfogyasztása ígért. De az éjjel, mikor Kriszpinusz az ágyán álmatlanul fektűt, e gondolat ötlött eszébe: „Hogy volna az, ha e szőlőfürtöt a főtisztelendő Makáriusz apát urnak ajándékoznám? Hiszen általa már számtalan jótéteményben részesültem és most abban a helyzetben volnék egyszer megfogható módon hálámat neki kifejezhetni”. E gondolat annyira megtetszett neki és annyira megörvendezteté őt, hogy alig várhatta be a reggelt és hogy a kolostor kapuit kinyissák. Így hát elment Makáriuszhoz és a legszebb szavak kíséretében átnyujtá neki e nagyszerű isteni ajándékot.

Hogy mennyire csudálkozott azonban ő, mikor a jól ismert szőlőfürt ismét az asztalán feküdt, azt élénken elképzelték. „És ugyan hol szerezte?” kérde az adományozót. Ez előbb nem akarta megmondani, azután mégis megvallotta: „frater Martinusztól”. Most össze-
tevé az aggastyán a kezét és tekintetét az ég felé emelte és mondá: „Uram, most elbocsátd a te szolgádat békességben; mert most tudom, hogy a te lelked és világosságod ki nem aludt a világon!” Azután pedig mondá a takácsnak: „Jöjjen barátom, most velem Martinusz czellájába és ott elfogyasztjuk együtt a szőlőt.” Ezt meg is tette a három és vig hangulatban költötték el közös ebédjüket. Nehéz volna azonban megmondani, hogy a szőlő testüket-e, vagy lelküket üdítette-e fel inkább. Semmiesetre sem vált eddig valamely ebéd inkább egészségükre, mint ez.

Mint teljesült az özvegy imája.

Egy falusi prédikátor Angolországban, mondá feleségének, hogy üzletileg a városba kell hajtania egyfogatuján, és hogy beszerez neki mindent, amit a kis faluban nem kapni. Az asszony csinált jegyzéket a szükséges dolgokról, melyeket a városból férje hozzon. Mikor a városban megérkezett, kocsiját és lovát a szállodában helyezte el, maga pedig elment a város azon részébe, ahol a nagy kereskedések voltak, hogy végrehajtsa feleségétől kapott megbízásokat. Mikor egy pék üzlete előtt ment el, észrevett abban egy szép nagy barna kenyeret, süteményeket és édességeket. Ő különösen szerette a barna kenyeret, így hát bement az üzletbe és megvette azt. Amikor azonban az üzletből kijött, nagyon esett az eső és így felnyitotta ernyőjét. Azután felsőhajtott: „Óh, mily balga voltam. Lehetetlen, hogy én e nagy kenyeret a többi üzletbe vigyem és egyidejűleg az ernyőt is tartsam. Mit tehetnék vele?”

A közelben volt egy kis kunyhó és az a gondolata támadt, „add a kenyeret annak, aki abban lakik.” Felnyitotta az ajtót és az udvaron egy öreg asszonyt látott, amint az a kútnál vizet merített egy üstbe. Szívélyesen köszönt: „Jó napot kívánok! Kiváncsi vagyok, nem volna-e szíves engem megszabadítani ettől a kenyértől? Nagyon szeretem ugyan a barna kenyeret, de belátom, hogy nem vagyok képes végig vinni a városban a többi vásárlásaimra, mert az ernyőt kell tartanom.” Az öreg asszony erre bevázta kunyhójába és megmutatta, hogy bár vacsorára terítette meg az asztalt, nincs mit enni, sem innia, kivéve egy doboz tea. Könnyes szemmel mondá ezután: „Isten-

hez fohászkodtam, hogy küldjön valami ennivalót és azután tüzet gyújtva, a kúthoz mentem, amikor ön bejött és felajánlotta a gyönyörű kenyeret. Maga az Úr volt, aki önt e kenyérvásárlásra indította, habár nem képes hazavinni, és azután súgta önnek, hogy hozza el nekem.”

Nincsen szükség olyan nagy vagy olyan kicsi, hogy ne vihetnők Istenhez. De bizonyosoknak kell lennünk afelől, hogy Ő a mi mennyei Atyánk. Mindazok, akik őt szívébe fogadják és nevében hisznek, azoknak ad hatalmat Isten fiaivá lenni. És ezután minden, ami Krisztusé, az övéké lesz. Boldog az az ember, aki meggyőződésből mondhatja: „Az Úr az én erősségem, és Isten az én Uram.”

Még öt perc.

„Még öt percnyi ideje van” mondá a bíró egy fiatal embernek, aki gyilkosság miatt halálra volt ítélve.

Emellett kivette óráját zsebéből és így folytatta: „Ha van valami mondanivalója, úgy beszélje azt el most, mert ideje hamar letelik.” A fiatal ember könnyekre fakadt és ezeket mondta: „Nekem meg kell halnom. Volt nekem egy kis öcsém; szép kék szeme és aransárga haja volt és én szerettem; egy napon azonban lerészegedtem, először életemben és mikor hazaértem, öcsém a kertben eprezett. Ezért haragra lobbantam és gereblyémmel egy csapással agyonütöttem. Csak másnap tudtam meg, amikor hosszú álmomból felébredtem és börtönörök voltak körülöttem. Csak azt mondták, hogy öcsémet halva találták, fején véres sebbel. A pálinka tette ezt; ez tett engem tönkre, habár csak egyszer voltam részeg. Csak még egy mondanivalóm van és akkor meg fogok jelenni bíróm előtt; minden fiatal embernek mondom: „Őrizkedjete, őrizkedjete, őrizkedjete a pálinkától!” Mikor, e szavakat kimondta, a nyaktiló életét kioltotta!

Őrizkedjünk hát minden szeszes italtól!

Hit, remény, szeretet.

Karácsony este volt. A zeneakadémia három növendéke Páris egyik sötét utcáján haladt keresztül. Nem vették észre, hogy az egyik ház lépcsőjén egy szegény öreg ember ül és így belebotlottak lábába. Az öreg hegedűs segítség nélkül felkelt ismét, de nem szólt egy szót sem. A fiatal emberek bocsánatot kértek és felemelték a kalapot, mely a szegény ember fejéről leesett. Az egyikük észrevette az öreg hegedűjét. „Őn

zenész?" kérdé részvétellel. A fiatal emberek észrevették, hogy az öreg sirt és a felelete: „Voltam valaha!” meghatotta és érdekelte is őket egyszerre. „Mi baja van?” kérdezték, „talán beteg? Tehetünk valamit Önért?” Egy ideig habozott. A kérdések zavarba hozták. Azonban csakhamar kinyújtotta kezét és így szólt: „Az Isten szerelméért, adjanak valami csekélységet! Megbénult ujjaimmel nem vagyok képes többé kenyeremet megkeresni, leányom pedig odahaza éhen hal.” A fiatal emberek arcán a legnagyobb zavar volt észrevehető; az egész vagyonuk csak 16 fillér és egy darab hegedűgyantából állott. Az egyiknek azonban szerencsés gondolat ötlött eszébe és ezt rögtön megsúgta társainak. Miután a hegedűt kezébe vette, az öreg emberrel egy jól kivilágított utcába lépett. Eleinte az egyik játszott egy közkedvelt dalt a hegedűn, a másik a gyönyörű tenorhangján énekelt és a harmadik kalapjában adományokat gyűjtött. Végre a három együtt énekelt, ami nagy hatást idézett elő. Mindenki tudja, mennyire hatnak Párisban eféle ötletek. Csakhamar nyitva voltak a környező házak ablakai és számtalan pénzdarab repült a hangversenyző művészek felé. Az öreg hegedűs az egész alatt a szigorú karmestert játszotta. Később kitudt, hogy valamikor csakugyan strassburgi karmester volt. Mikor az utolsó hangok elhangzottak, kalapja tele volt pénzzel, szíve pedig telve boldogsággal. „Kérem az urak neveit,” könyörgött az öreg, „hogy halálos ágyamon megáldhassam Önöket.” Mosolyogva válaszolák: „Bennünket: Hit, remény és szeretetnek hívnak!” Gyors, szaggatott szavakkal elbeszélte nekik élete történetét. Bucszáskor halk hangon még mondá: „Isten áldja meg Önöket! Gyermekem életét mentették meg. Most már visszatérhetek vele hazájába, ahol felgyógyulhat. Én pedig már régen a földben nyugszom, mikor Önöket, a világ legnagyobb művészei közé fogják számlálni! Az öreg jóvendölése teljesült. A három ifjú nevei ugyanis a következők: a gyönyörű hangú tenorista Roger Gusztáv, a hírneves hegedűművész Hermann Adolf, és a jól ismert komponista Gounod Károly, aki ezen kalandban a legtevékenyebbek bizonyult.

Érdekes esetek

adják elő magukat az egyes vallásos emberek életében. Történt, hogy egy jámbor uriembernek szüksége volt egy asztalra. Elment a legközelebbi faluba, ahol árverés volt. Az asztalért, mely éppen sorra került, 3 koronát kínált, mert több pénze nem is volt. Sajnálatára a falujabeli korcsmáros 3:20 koronát ígért és így ez kapta meg az asztalt. Az isten-

felő ember szomorkodva indult hazafelé. Azután többször így fohászkozott: „Édes Istenem, hát ez mire való volt? Miért tetted ezt? Hiszen tudod, hogy mennyire szükségem van az asztalra.” Azonban mi történt, mikor hazaért!? A korcsmáros éppen akkor hajtott az asztallal a háza elé. A kérdésekre előadja, hogy az asztal nem fér be a vendéglőjébe és miután 3 koronáért ugysis meg akarta venni, hát vegye át ezen az áron. Most felkiáltott örömben az istenfelő barátunk: „Oh, édes jó Istenem, most már tudom, miért nem kaptam meg az árverésen az asztalt. Hiszen akkor még fuvarbért is kellett volna fizetnem!”

Akik Istent szeretik, mindenek javukra vannak! Még a látszólag kellemetlen tapasztalatok is!

„A biblia a világ legjobb könyve“

mondá egykor Jefferson Tamás, az Egyesült-Államok elnöke. És Anglia egyik leghírnevesebb bírója, Harlein, ezt mondja: „Nem létezik könyv, mely értékesebbet tanítana az oktatást, bölcsességet és hasznosságot illetőleg, mint a biblia.” Wilberforce, a nagy államférfiú és az emberiség jóltevője, haldokolva kiáltá: „Olvassátok a bibliát! Olvassátok a bibliát!” Nagy Gregor folyamnak nevezte, amelyben az elefánt úszhat és a bárány járhat. Loke, egy hírneves filozófus így szól: „Hálatelt szívvel fogadom a kinyilatkoztatott világosságot és örülök rajta, mert sok dologban nyugalmat szerzett nekem, amit gyarló eszem fel nem foghatott.” Minél mélyebben ásunk ezen bányában, annál dúsabb aranyerekre akadunk. Ez az arany az igazság. Csak egy könyv van: a biblia. Egy nép nagyságának titka — a biblia.

Jézusom el nem hagyom.

Egy fiú megtalálta Jézust és egyik vendégükkel közölte, hogy ő minő boldog most. „Jól van, de engedd meg, hogy hozzád egy kérdést intézzek”, mondá a látogató. „Tegyük fel, hogy egy asszony, kinek nincs senkije, azt mondaná neked, hogy egész vagyonát, szép nagy palotáját, legdrágább kincseit mind neked adná, azonban Jézustól előbb meg kell válnod. Lemondanál ez esetben Jézusról, hogy meggazdagodhass?” — A fiú csodálkozva tekintett az idegenre és végre egész határozottan így szólt: „Jézusom elhagyni?! Nem!”

Kiadó: Melle F. H. Ottó.

Szerkesztő: Jakob János.